

Sygn. akt II K 389/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR D. Smejda

Protokolant st. sekr. sąd. J. Żak

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Belchatowie - M. Bugajskiej - Sójka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 lipca 2019 r.

sprawy przeciwko **D. Ł.**, urodzonemu (...) B., synowi D. i A. z domu M.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 20 marca 2019 roku w B., podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w trakcie interwencji, w radiowozie służbowym naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji w osobie A. Ł. (1) poprzez kilkakrotne rzucenie się na pokrzywdzonego całym swoim ciałem oraz usiłowanie uderzenia pokrzywdzonego swoją głową, **tj. o czyn z art. 222 § 1 kk;**

II. w dniu 20 marca 2019 roku w B., podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w trakcie interwencji znieważył słowami wulgarnymi funkcjonariuszy Policji w osobach S. K. oraz A. Ł. (2), **tj. o czyn z art. 226 § 1 kk**

1. uznaje oskarżonego D. Ł. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, wyczerpujących dyspozycję: I – art. 222 § 1 kk, II – art. 226 § 1 kk i wymierza mu:

- za czyn I na podstawie art. 222 § 1 kk - karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych,

- za czyn II na podstawie art. 226 § 1 kk - karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

2. na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 i 2 kk łączy wymierzone oskarżonemu D. Ł. jednostkowe kary grzywny i jako karę łączną wymierza mu karę grzywny w ilości 160 (stu sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 15 (piętnastu) złotych;

3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. L. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej świadczonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu karnym;

4. wymierza oskarżonemu D. Ł. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty i zasądza od niego na rzecz Skarbu Państwa 1.186 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt sześć) złotych tytułem poniesionych w sprawie wydatków.

Sygn. akt II K 389/19

UZASADNIENIE

W dniu 20 marca 2019 roku umundurowani funkcjonariusze Policji sierż. szt. S. K. i post. A. Ł. (1) pełnili służbę na terenie B.. O godzinie 16:35 udali się oni z polecenia dyżurnego KPP w B. na ulicę (...) w B., gdzie według zgłoszenia nietrzeźwy mężczyzna zaczął przechodniów. Funkcjonariusze sprawdzili okolice (...), lecz nie

potwierdzili zdarzenia. Podszedł do nich wówczas K. W. – pracownik szkoły i poinformował, że na terenie boiska znajduje się mężczyzna, który biega bez koszuli i rzuca piłką w bawiące się dzieci. Poza tym kierował on wulgarnie słowa w ich kierunku.

Kiedy funkcjonariusze szli w stronę boiska zauważyli mężczyznę, który kopie piłkę w kierunku dzieci. Wylegitymowali go. Był to D. Ł.. Od mężczyzny była silnie wyczuwalna woń alkoholu, szedł on chwiejnym krokiem, miał bełkotliwą mowę.

D. Ł. zaczął zachowywać się agresywnie i wulgarnie. Nie chciał podać policjantom powodu swego postępowania. Zaczął kierować w stosunku do S. K. i A. Ł. (1) wulgaryzmy. Obrażał ich, używając słów uznanych powszechnie za obelżywe, nazywając ich „kurwami, cwelami, ciotami, kutasami, chujami pierdolonymi”. Funkcjonariusze zdecydowali o zatrzymaniu D. Ł. i w tym celu założono mu kajdanki na ręce trzymane z tyłu. Mężczyzna wyrywał się i nadal przy użyciu wulgarnych słów znieważał policjantów. Umieszczono go w radiowozie.

A. Ł. (1) siedział obok zatrzymanego w samochodzie policyjnym. W pewnym momencie D. Ł. kilkakrotnie całym ciałem rzucił się na funkcjonariusza i usiłował go uderzyć głową. Zatrzymany kopał i uderzał głową w kraty radiowozu, wskutek czego doznał stłuczenia czoła. Po przewiezieniu go do KPP w B. odmówił poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Następnie został umieszczony w pomieszczeniu dla osób osadzonych. Kiedy tam przebywał uderzał głową w kratę, zachowywał się agresywnie. Zdecydowano o jego przewiezieniu do (...) w B. celem przeprowadzenia badań stwierdzających brak przeciwwskazań do osadzenia w (...). A. Ł. (1) oraz S. K. udali się tam wraz z D. Ł., który w obecności innych osób znajdujących się w szpitalu cały czas im ubliżał.

/wyjaśnienia oskarżonego D. Ł. k. 11-12, zeznania świadka S. K. k. 3-4,, zeznania świadka A. Ł. (1) k. 7-8, notatka urzędowa k. 1/

D. Ł. cierpi na (...) Nie cierpi (...). W chwili popełnienia zarzucanych mu czynów był pod działaniem alkoholu. Z tego powodu jego zdolność zrozumienia ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem była ograniczona, ale nie w stopniu znacznym. Spożywając alkohol, skutki jego działania mógł przewidzieć. Jego poczytalność w toku postępowania nie budziła wątpliwości. Stwierdzona (...) może stanowić przeszkodę, aby mógł on prowadzić rozsądną obronę bez obrońcy.

/(...) k. 25-27/

D. Ł. ma (...) lat. Posiada wykształcenie (...). Z zawodu jest (...). Utrzymuje się z (...). Jest (...). Nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie był uprzednio karany.

/informacja przedstawione przez oskarżonego k. 11-11odw., dane z K. k. 15/

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że tego dnia spożywał alkohol. Potem wziął piłkę, żeby pograć na boisku. W trakcie, kiedy przebywał tamże, również spożywał alkohol w postaci wódki w ilości około pół litra. Nie wie, dlaczego zachowywał się tak wobec funkcjonariuszy. Wyjaśnił, że pewnie czynił to z uwagi na spożywanie alkoholu.

/ wyjaśnienia oskarżonego D. Ł. k. 11-12/

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Z uwagi na fakt, iż oskarżony w przedmiotowej sprawie przed doręczeniem mu zawiadomienia o rozprawie w trybie art. 338a kpk złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary (k. 12), Sąd uwzględnił wniosek na posiedzeniu, nie przeprowadzając postępowania dowodowego, albowiem okoliczności popełnienia przestępstwa i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości, zaś uwzględnieniu wniosku nie sprzeciwił się obrońca oskarżonego, pokrzywdzeni i Prokurator będący oskarżycielem publicznym.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny generalnie w oparciu o zeznania świadków: S. K. i A. Ł. (1). Zeznawali oni konsekwentnie i spójnie. Przedstawili w sposób logiczny przebieg zdarzenia. Dlatego też ich wypowiedzi należy ocenić jako wiarygodne.

Sam oskarżony z kolei przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jednak nie był w stanie dokładnie opowiedzieć, co się działo, ponieważ wskutek tego, iż znajdował się pod wpływem alkoholu, niewiele pamiętał. Potwierdził jednak, że tego dnia wyszedł z piłką na boisko i również tam spożywał alkohol w postaci wódki. Niezależnie od powyższego, wyjaśnienia oskarżonego przymiot wiarygodności posiadają.

Za wiarygodną uznano treść dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego, gdyż zostały one wydane przez uprawnione do tego organy oraz stwierdzają okoliczności niekwestionowane w toku postępowania.

Ponadto Sąd opierał się również na (...), uznając ją za zupełną, wnikliwą, zrozumiałą, logiczną oraz wyczerpującą. Co prawda oskarżony cierpi (...), jednak obecnie w (...). Powyższe zaś nie miało wpływu na jego poczytalność w trakcie popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych. Skutki zaś upojenia alkoholowego D. Ł. powinien przewidzieć.

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał D. Ł. za winnego tego, że:

I. w dniu 20 marca 2019 roku w B., podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w trakcie interwencji, w radiowozie służbowym naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji w osobie A. Ł. (1) poprzez kilkakrotne rzucenie się na pokrzywdzonego całym swoim ciałem oraz usiłowanie uderzenia pokrzywdzonego swoją głową,

II. w dniu 20 marca 2019 roku w B., podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w trakcie interwencji znieważył słowami wulgarnymi funkcjonariuszy Policji w osobach S. K. oraz A. Ł. (2).

Zachowanie opisane powyżej w punkcie I. stanowiło występki określony w art. 222 § 1 kk, gdyż bez wątpienia rzucanie się całym swoim ciałem na funkcjonariusza policji oraz usiłowanie uderzenia go swoją głową stanowiło naruszenie nietykalności cielesnej A. Ł. (1). Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, iż rzucając się na A. Ł. (1) całym swoim ciałem może mu wyrządzić krzywdę. D. Ł. poza tym cały czas stawiał opór. Nie stosował się do poleceń funkcjonariuszy. Nie ulega również wątpliwości, że w świetle poczynionych ustaleń interwencja funkcjonariuszy została przez nich podjęta w trakcie służby oraz ściśle wiązała się z pełnieniem obowiązków służbowych.

Zachowanie oskarżonego opisane powyżej w punkcie II. wyczerpuje dyspozycję art. 226 § 1 kk, gdyż używanie w trakcie interwencji pod adresem policjantów słów powszechnie uznawanych za obelżywe stanowiło znieważenie funkcjonariuszy publicznych w trakcie i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych.

Ponadto zaś, z racji tego, że do opisywanych zachowań doszło podczas przeprowadzanej interwencji na boisku przy (...) w B. oraz w (...) w B., które to miejsca są ogólnodostępne dla nieograniczonej liczby osób, uprawnionym jest wniosek, że znieważenie posiadało charakter publiczny (wyrok SN z dn. 09.02.2010r. II KK 176/09 OSNKW 2010/7/61).

Przypisane oskarżonemu czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym stanie faktycznym D. Ł. mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły okoliczności, które wyłączałyby jego winę. Ponadto, przypisane oskarżonemu przestępstwa były bezprawne, a stopień ich społecznej szkodliwości był wyższy niż znikomy.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kar Sąd na jego niekorzyść wziął pod uwagę działanie pod wpływem alkoholu, zaś na korzyść sprawcy poczytał jego uprzednią niekaralność.

W ocenie Sądu wymierzone D. Ł. za czyn z art. 222 § 1 kk i za czyn z art. 226 § 1 kk kary po 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wartości jednej stawki dziennej na kwotę po 15 zł każda są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości. Podkreślić bowiem trzeba, że w przypadku przedmiotowych czynów popełnionych na szkodę funkcjonariuszy publicznych oskarżony w sposób wyraźny i jaskrawy sprzeniewierzył się normom prawnym. Swoim

zachowaniem polegającym na znieważaniu oraz naruszeniu nietykalności policjantów oskarżony wykazał daleko idącą pogardę dla obowiązującego porządku prawnego.

Na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 85a kk i art. 86 § 1 i 2 kk Sąd orzekł wobec sprawcy karę łączną 160 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych.

O kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu, Sąd orzekł na podstawie § 2 oraz § 4 ust. 1, § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2019 r. Nr 18).

Podstawą orzeczenia w zakresie kosztów postępowania był art. 627 kpk w zw. z art. 616 § 2 pkt 1 i 2 kpk, art. 618 § 1 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).